

Izhaja vsako soboto in velja:
 vse leto K 10.—
 pol leta „ 5.—
 četr leta „ 2:50

Inserati:

Petit-vrsta 1 krat stane 20 vinarjev.
 = Pri večkratni inserciji po dogovoru. =

OSF.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
 ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knaflcove ulice 5,
 I: nadstr., upravništvo pa ravnotam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

==== Politično-satirični tednik. ====

Ministrskega predsednika gitara.

Naša gitara
 je že prestara —
 pok! Pok!

Vijaki stokajo,
 strunice pokajo —
 pok! Pok!

Če jo navijamo,
 sebe pobijamo —
 pok! Pok!

Kaplanova služabnica.

Ob cesti bela hišica stoji,
Marijina devica v nji živi.
Bogaboječ konsumarski kaplan,
„kaplan s predpasnikom“ imenovan,
to hišico postaviti je dal
pobožni in pokorni deva,
da bi odslej nemočen vasoval
pri nji ponoči in podnevi,
kadar bi dolg čas ga nagnal.
Da bi imela piti, jesti,
dal iz „Zadruga“ ji prinesiti
je polnih škatel, steklenic,
podobic, molkov in potic.
Tako je ta štacuna mala
kaplanovih reči nastala
deset lučajev od „Zadruga“,
kjer na debelo in drobno
prodajajo device druge
kmetičem „žegnano“ blago!

Gorenjski.

Žalosten junak.

Slovenec brata je zadavil
ter Nemcu prostor lep pripravil.
Brž Mihelj ga odlikoval:
oslovski red mu je poslal.
Slovenec, žalosten junak,
pa zdaj s ponosom praznik vsak
obeša si ta dični znak
na prsi, kjer pogum gori
le za preganjanje ljudi,
ki so sorodne mu krvi!

Slovan.

Zlate besede.

Židovska tvrdka neče dati vrhniški
klerikalni mlekarici strojev, dokler ne bo
dobivala na teden 2000 litrov mleka.

Zato je stópil vrhniški kaplan Sušnik
zadnjó nedeljo na prižnico ter zaklical:
„Žene, prinesite v našo mlekarico vse
svoje mleko!“

K.

Nedolžni „postillon d'amour“.

I.

Vilček je bil priden deček. Mama
mu je sicer rada rekla „Mali nepridiprav“,
v šoli pa je navzlic tej porednosti napre-
doval prav dobro.

Katehet, gospod Kazimir, ga je imel
najrajši izmed vseh učencev. Še celo ta-
krat, kadar je Vilček odgovarjal bolj
zmedeno, je dobil lepo podobico, ki jo je
pokazal mamici z zmagoslavim veseljem.

Njegova mamica je bila mlada in
zelo lepa gospa. Kadar je šla po mestu,
so se ozirale dame za njo, gospodje so
pa kar postajali in tanki lajtnantčki so
rožljali s sabljo po tleh, da bi zbudili
pozornost krasotice. Zastonj! To javno
občudovanje je sicer ugajalo gospe Eli,
prav rada je opažala zmago svoje lepote;
toda bila je pobožna, spoštovala je po-
stave svete cerkve in hodila pridno h go-
spodu Kazimiru k izpovedi.

Nihče ji ni mogel očitati ničesar; vsi
so bili trdno preverjeni o neomajni zve-
stobi lepe Ele do soproga, priletnega
poštnega uradnika.

II.

Torek je bil in Vilček se je pridno
učil katekizem.

„Mamica, to je tako težko,“ je za-
lostno potožil gospe Eli, ki je sedela z
njim pri mizi in šivala.

„Res, Vilček? Le lepo se uči, pa se
pelješ jutri z nami na izprehod. Do Save
pojdemo.“

„O kako bo to lepo!“ je radostno
vzkliknil deček in se je pričel učiti iznova
prav pridno. —

„Jutri pa vzemi v šolo ono rdečo
ovratnico, ta ni nič več lepa.“

Gospa Ela je zardela gori do malih
rožnatih ušesec; prišlo ji je pač nekaj na
misel. . . .

Drugi dan je prihitel Vilček iz šole
in je že oddaleč kazal podobico, ki mu
jo je podaril gospod katehet, „ker je tako
dobro znal“. Zadaj pa je bil zapisal da-
rovalec datum in svoje ime. Ko je gospa
Ela zagledala znane črke, je zopet živo
zardela.

„Popoldan se bosta peljala s papa-
nom sama proti Savi, mene tako glava
boli!“

Vilčku je bilo to popolnoma prav.
Papa ga vsaj pusti, da skače okoli, kakor
hoče, pri mamici pa mora biti vedno tako
neznosno priden! Veselo je vrgel čepico
v zrak in zavriskal od veselja.

Popoldan sta se torej odpeljala Vil-
ček in papa sama, mamica pa je ležala
na divanu in stokala: „Oh, ta migrena!“
Dekli je dovolila v cerkev; bila je sama.
Skoro ji je bil že dolgčas; kar je po-
zvonilo.

„On je!“ je zašepetala, si popravila
frizuro, se nasmehnila sama sebi v ogle-
dal in hitela odpirat.

V veži je stal gospod Kazimir, ele-
ganten in lep gospod. Pozdravila sta se
prisrčno in se poljubila.

Gospod Kazimir se je ogledal po
sobi in sedel na stol pri divanu.

„Vilček je imel rdečo ovratnico —
ali sem prav prišel?“ je šepetal gospod
katehet. „Tvojega moža ni doma?“

„Peljala sta se z Vilčkom na Posavje,
do večera jih ne pričakujem nazaj,“ je
odgovorila lepa gospa Ela in povesila oči.

Da se potem nista menila samo o
vremenu, je umevno samoobsebi. In ven-
dar bi bilo bolje, če bi bila pogledala ne-
koliko na nebo, zakaj prepregli so ga
sivi oblaki. Po prvem nalivu je stal pred
hišo voz z Elinim soprogom in Vilčkom.

Ela in gospod Kazimir pa nista sli-
šala voza. . . .

III.

Dva tedna potem je zapustil lepi
Kazimir mesto. —

Od novega gospoda kateheta ni pri-
nesel Vilček nobene podobice več. Da
mu je papa prepovedal nositi domov po-
dobic, katere je mamica vedno imela tako
rada, tega ne more razumeti „Mali ne-
pridiprav“.

Satyr.

Gospe tercijski.

— Ježešta, gospa Treska, nisem vas
videla celo večnost! Povedati vam moram,
da ste mi pomagali zamuditi gorenjski
vlak, ko sem hotela na Brezje. Povedati
vam imam še mnogo novega.

— Prosim, le hitro, gospa Bobek, da
pridem tudi jaz na vrsto do večerje.

— Oh, gospa Treska, gospod dr.
Šusteršič so rekli, da ne dopuste, da bi
katoliška cerkev trpela silo. Pa le trpi
silo, verjemite mi! Tu imamo gospoda
vrhniškega dekana Gantarja. Gospod so
se lepo zredili, hvala Bogu in Neži No-
vakovi, ki je še pravočasno umrla, da
niso njenih 60.000 glđ. dobili njeni revni
sorodniki, temveč sveta katoliška cerkev.
Liberalci se hudujejo, ker so denar vzeli
gospod dekan. Ti ljudje pač nimajo pojma
o cerkveni filozofiji, ki jo uče gospod dr.
Krek. Saj je Neža zapustila svoj denar
med živimi, cerkev pa je mrtva! Zato so
vendar morali denar vzeti gospod dekan,
ki predstavljajo na Vrhniki živo cerkev.
Pa kaj pomagajo dekani tisočaki, ko jim
pa socialni demokratje in liberalci iz
Ljubljane niti ne dajo mirno prebavljati
kosilo.

— Prav imate, gospa Bobek, da se
potezate za gospoda dekana! Saj so vam
morda celo kaj v sorodu, ker so vam
precej podobni. Meni pa se še bolj smi-

lijo borovniški gospod župnik. Vsakdo se more zmotiti razen svetega očeta papeža. Kaj bi se ne mogli zmotiti borovniški gospod! Saj greši najpravičnejši človek najmanj 77 krat na dan, borovniški gospod pa ne greše niti 25 krat na dan. In zdaj pa toliko hrupa. Saj deklicam vendar ni zapisano na čelu, koliko jim je let. V krstno knjigo pa tudi ne utegnejo hoditi gospod gledat za vsako posebej! Kako bi pa potem pripravljali dekleta temeljito za prvo sveto obhajilo?

kakor jih poseduje moj gospod župnik. Ker bivam z njim že tretje leto pod eno streho, ga spremljam v vsako družbo, ga vsestransko poznam." Samo škoda, da niso povedali gospod kaplan, če so spremljali svojega gospoda župnika tudi takrat, ko so pripravljali deklice za prvo sveto obhajilo. Vedno so bili z župnikom, zakaj so jih tukaj same pustili v izkušnjavah?

— Oh, gospa Treska, kako sem gignjena! Tedaj tudi dobre vrline imajo

ganja nesreča na tem svetu, drugi imajo zopet neverjetno srečo. Saj ste menda brali, da je šišenskemu podžupanu vrgla svinja petnajst mladičev. Ne vem, ali naj bi čestitala svinji ali gospodu podžupanu.

— To še ni nič, gospa Bobek. Na razstavi v Zagrebu imajo svinjo, ki tehta 448 kg. Do take teže vam manjka še mnogo. In pa trideset otrok je imela — seveda pujskov.

— Naj se le ponašajo Hrvatje s težkimi svinjami, največje vole pa ima vendar Kranjska v kljub velikemu številu analfabetov. Tudi na zagrebški razstavi je največji vol iz Kranjske doma. To vam povem, gospa Treska, da ne boste mislili, da ne berem katoliških časopisov.

— Ako toliko čitate, gospa Bobek, potem pa tudi veste, kako je kaj v državnem zboru?

— Oh, da vam rečem, gospa Treska, v prvi seji je bil parlament popolnoma v svojem elementu. O igralki Odilon je razpravljali in o blaznicah! Rekli so, da bi morali vse kaznilnice izpremeniti v blaznice.

— Kaj pa, gospa Bobek, ali ste slišali, da je gospod, ki je organiziral vse katoliške gospodarske zadruga, priplaval na prežgani juhi v Ljubljano in da je odplaval na mleku?

— Seveda sem slišala o tem, pa poprej je lepo posnel več mlekarnic ter odnesel smetano v Ljubljano. — Joj, sedaj ste me pa spomnili, da imam doma pristavljen lonc mleka. Kdo ve, ako se ni že prismođilo kuharici! Saj veste, kakšni so posli! Kar hitro moram domov! Z Bogom.

B.

„Božji prst“.

V Ricmanjsko cerkev je treščila strela, pokvarila zid, razbila železne zapuhe pri vratih in zažgala cerkev.

Vaščani so pričeli pridno gasiti, medtem pa je prisopihal Katinarski župnik s cerkvenimi ključi ter gledal, kaj delajo vaščani. Vprašali so ga, ali je bila ta strela tudi „božji prst“?

Župnik se je odkašljaj in izjavil:

„Res, „božji prst“ je bila strela, ta strela, ki vam priporoča: Hodite pridno v cerkev!“

Lokav kmetič pa je dejal nato: „Ne, taka ni! — Strela je le hotela povedati: Odprite Ricmanjcem cerkev, kakor sem jim jo jaz!“

F. PI.

Poznajo ga že povsodi.

Sv. Peter (pri vratih): „Kdo?“ —

Duša: „Ljubljanski škof. . .“

Sv. Peter: „Oj, le poberi se! Tu ni nikakršne — posojilnice.“

F. PI.

Mene so gospod kaplan Valentin Kajdiž s svojim dopisom v „Slovencu“ popolnoma prepričali o župnikovi nedolžnosti. Ko bi le gospodje pri sodišču imeli tudi tako mehko srce! Kdo pa naj bi ne verjel onega, kar verjamejo gospod Kajdiž, ki pišejo: „Ako bi bili vsi ljudje tako prepričani o nedolžnosti mojega gospoda župnika glede hudodelstva, katerega je obdolžen, kakor sem jaz trdno uverjen, bi bila že vsa zadeva davno končana. Pri vseh naših liberalnih faranih skupaj ne naštejemo toliko dobrih vrlin in čednosti,

gospod župnik! Da bi le gospodje pri sodišču ne našli slabih vrlin, potem bi jih pač morali oprostiti.

— Seveda, gospa Bobek, ko bi bila pravica na svetu! Pa saj ste menda brali knjigo „Preganjana nedolžnost.“ Prav tako se godi nedolžnemu borovniškemu gospodu. Ko bi jih bili škof vsaj pravočasno opozorili, naj zbeže v Ameriko, kakor so bili še opozorili drugega gospoda, pa bi bili zmešali liberalcem vse štrene.

— Veste, gospa Treska, nekaterim ljudem je že tako namenjeno, da jih pre-

Izprevodnikom v pouk!

Ker so se dogajala za III. kat. shoda razne nerednosti in nepravilnosti, opozarjamo izprevodnike, da naj se ravnajo odslej takole:

1. Najprej si naj natanko ogleda izprevodnik popotnike ter naj takoj loči **pastirje** od **ovac**. (Pastirje spozna po tem, da so bolj rejeni.)

2. Od pastirjev ne sme zahtevati nobenih listkov, temveč mora poljubiti vsakemu roko in oddati svoj — izpovedni listek!

3. Pastirjem pristaja posebno eleganten predelek.

4. Vsako ovco naj posadi izprevodnik sam na sedež, da se reva ne izgubi medpotoma, in naj jim bere kaj iz Tomaža Kempčana ali kaj podobnega.

5. Pred višjimi pastirji mora izprevodnik pasti na popek!

6. Za takozvane liberalce se nima brigati prav nič, ker si ti znajo pomagati že sami.

Ravnateljstvo državne železnice. —
F. Pl.

Krščanska ljubezen.

Župnik Samoljub je jako genljivo pridigal o božji zapovedi, ki se glasi: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe! — Po maši pride k njemu berač in mu reče: „Vaša pridiga me je ganila do solza! Prepričan sem, da vi najbolj izpolnujete božje zapovedi; zato sem prišel, da se me usmilite reveža s kakšno kronico! Zato bi vam bil vekomaj hvaležen!“ „Prijatelj“ ga je zavrnil Samoljub, „če bi hotel tebi kaj dati, bi moral vzeti sebi; potem bi ljubil tebe bolj kakor samega sebe! Tega pa ne veleva božja zapoved! Kar izmaži se!“
Fred.

Radovedna baculja.

Marinekapitan: Kaj, tudi ti bereš Slovenski Narod, nesrečna grešnica?

Marijina baculja: Hotela sem se samo preveriti, če Narodov dopisun res vse ve tako natanko, kakor je!

Marinekapitan: No, in...?

Marijina baculja: Videla sem, da je izpustil še marsikaj zanimivega.

Iz listnice uredništva „Vahtarice“.

G. S. R. ... tz.: Poslanih 10 kron za Bismarckov stolp ne moremo sprejeti. Sploh je to predrzno, da nam pošiljate tako vsoto, kakršne ne zmorejo nemški Celjani vsi skupaj. Po pošti Vam vračamo tedaj 9 K 97 v.

F. Pl.

Aforizem.

Farji pravijo: „Kdor ne da nič za sv. maše, za cerkvene potrebe, za škofove zavode in zamorčke, tega vzame hudič!“

Če bi bilo to res, bi bil moral hudič že davno vzeti vse farje! Fred.

Najboljši pripomoček.

Župnik: Kako bi neki naredili, da bi udje bolj pogosto zahajali v naše katališko izobraževalno društvo?

Društven odbornik: „Kar karte not, karte, pa bo!“
F. Pl.

Ideal in življenje.

„Naš preslavni, veledični, veleodlični umetnik...“

„Kako se predrznete, mene javno pozdravljati!“